

RITUAL DE LA CONFIRMACIÓ

SAGRADA CONGREGACIÓ PER AL CULTE DIVÍ

Prot. n. 800/71

DECRET

Els apòstols i els seus successors, els bisbes, comuniquen als batejats, per mitjà del sagrament de la confirmació, el do peculiar de l'Esperit Sant que Jesucrist havia promès i que va enviar als mateixos apòstols el dia de Pentecosta. Amb este sagrament la iniciació de la vida cristiana es va completant de tal manera que els fidels, refermats amb la força celestial, passen a ser testimonis sincers de Crist, tant de paraula com d'obra, i s'unixen més estretament a l'Església.

El Concili Vaticà II va decretar la revisió del ritu de la confirmació, a fi que «resultara més evident l'íntima connexió d'este sagrament amb tota la iniciació cristiana».¹

Ara, acabada la revisió i aprovada pel papa Pau VI amb la constitució apostòlica *Divinæ consortium naturæ* del 15 d'agost del 1971, la Sagrada Congregació per al Culte Diví ha publicat el nou ritual de la confirmació, que substituïx el fins ara vigent en el Pontifical i Ritual Romà, i declara típica la present edició.

Sense que res s'hi opose.

Donat a la cancelleria de la Sagrada Congregació per al Culte Diví el dia 22 d'agost de l'any 1971.

ARTURO, Cardenal TABERA

Prefecte

A. BUGNINI

Secretari

¹ Cf. constitució *Sacrosanctum Concilium*, n. 71, AAS 56 (1964), p. 118.

CONSTITUCIÓ APOSTÒLICA
«DIVINÆ CONSORTIUM NATURÆ»
SOBRE EL SAGRAMENT DE LA CONFIRMACIÓ

PAU BISBE

SERVENT DELS SERVENTS DE DÉU
PER A PERPÈTUA MEMÒRIA

La participació de la naturalesa divina, que els hòmens reben gratuïtament per la gràcia de Crist, té una certa similitud amb el naixement, el creixement i el sosteniment de la vida natural. En efecte, els fidels, renascuts pel baptisme, s'enfortixen amb el sagrament de la confirmació i, finalment, són alimentats en l'eucaristia amb el menjar de la vida eterna. D'eixa manera, amb els sacraments de la iniciació cristiana, reben cada vegada amb més abundància els tresors de la vida divina, i progressen cap a la perfecció de la caritat. Amb raó s'han escrit estes paraules: «es lava la carn a fi que es purifique l'ànima; s'ungix la carn a fi que es consagre l'ànima; es marca la carn a fi que també siga protegida l'ànima; se sotmet la carn a la imposició de les mans, a fi que també l'ànima siga il·luminada per l'Esperit; s'alimenta la carn amb el cos i la sang de Crist, a fi que també l'ànima se sacie de Déu».¹

El Concili Ecumènic Vaticà II, conscient de la seua responsabilitat pastoral, va posar especial atenció en estos sacraments de la iniciació, i va prescriure que els seus ritus respectius foren revisats i adaptats convenientment per a la comprensió dels fidels. Havent entrat ja en vigor el *Ritual del bateig dels infants*, revisat segons els decrets del concili ecumènic i publicat per manament nostre, és convenient que es publique també el ritual de la confirmació, a fi que d'eixa manera aparega a plena llum la unitat de la iniciació cristiana.

¹ «caro abluitur, ut anima emaculetur; caro unguitur, ut anima consecratur; caro signatur, ut et anima muniatur; caro manus impositione adumbratur, ut et anima spiritu inluminetur; caro corpore et sanguine Christi vescitur, ut et anima de Deo saginetur», TERTUL·LIÀ, *De resurrectione mortuorum*, VIII, 3; CCL, 2, p. 931.

I, certament, en els últims anys s'ha dedicat un enorme i acurat treball a revisar la forma de celebració d'este sagrament; un esforç presidit per la intenció de «posar a plena llum l'íntima connexió d'este sagrament amb tota la iniciació cristiana».²

Ara bé, el lligam que unix la confirmació amb els altres sacraments de la iniciació es posa de manifest no sols perquè els ritus estan més coordinats entre ells, sinó també pel gest i per les paraules amb les quals es conferix la confirmació. D'esta manera s'aconsegueix que els ritus i les paraules d'este sagrament «expressen més clarament les coses santes que signifiquen, i que el poble cristià les capte fàcilment i, en la mesura que siga possible, pugua participar-hi per mitjà d'una celebració plena, activa i comunitària».³

Amb eixa finalitat, hem volgut que en este treball de revisió també s'incloueren aquelles parts que afecten l'essència mateixa del ritu de la confirmació, per mitjà del qual els fidels reben l'Esperit Sant com a do.

En el Nou Testament llegim de quina manera l'Esperit Sant assistia Crist en el compliment de la seua funció messiànica. Jesús, després de rebre el baptisme de Joan, va veure que l'Esperit baixava sobre ell (cf. Mc 1, 10), i que sobre ell es quedava (cf. Jo 1, 32). Recolzat en la seua presència i ajuda, també va ser impulsat pel mateix Esperit a començar públicament el ministeri messiànic. Quan Jesús impartia les seues ensenyances salvífiques al poble de Natzaret, va donar a entendre amb les seues paraules que era a ell a qui es referia l'oracle d'Isaïes: «l'Esperit del Senyor reposa sobre mi» (cf. Lc 4, 17-21).

Després, va prometre als deixebles que l'Esperit Sant també els ajudaria, a fi que proclamaren la fe amb valentia, fins i tot davant dels seus perseguidors (cf. Lc 12, 12). La vespra de la Passió, Jesús va assegurar als apòstols que els enviaria de part del Pare l'Esperit de la veritat (cf. Jo 15, 26), que «sempre més» estaria amb ells (cf. Jo 14, 16), i que els ajudaria de manera eficaç a donar testimoni d'ell mateix (cf. Jo 15, 26). Finalment, després de la resurrecció, Crist va prometre la imminent vinguda de l'Esperit Sant: «Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que vos farà testimonis meus» (Fets 1, 8; cf. Lc 24, 49).

Efectivament, el dia de Pentecosta, l'Esperit Sant baixà de forma admirable sobre els apòstols, reunits amb Maria, mare de Jesús, i amb els altres deixebles; quedaren tan plens d'ell (cf. Fets 2, 4) que, inspirats per l'impuls diví, començaren a proclamar «les meravelles de Déu». Pere va declarar que l'Esperit que havia baixat sobre els apòstols era el do dels temps messiànics (cf. Fets 2, 17-18). Llavors, els qui van creure la predicació apostòlica van ser batejats i també van rebre «el do de l'Esperit Sant» (Fets 2, 38). Des d'aquell dia, els apòstols, complint la voluntat de Crist, comunicaven als neòfits, per mitjà de la imposició de les mans, el do de l'Esperit Sant, destinat a completar la gràcia del baptisme (cf. Fets 8, 15-17; 19, 5 i ss.). Per eixa raó, en la carta als cristians Hebreus

² «ut huius Sacramenti intima connexio cum tota initiatione christiana clarius eluceret», cf. Concili Vaticà II, constitució *Sacrosanctum Concilium*, 71, AAS, 56 (1964), p. 118.

³ «sancta, quæ significant, clarius exprimant, eaque populus christianus, in quantum fieri potest, facile percipere atque plena, actiosa et communitatis propria celebratione participare possit», *ibid.* n. 21, p. 106.

es recorda, entre els primers elements de la formació cristiana, la doctrina del baptisme i de la imposició de les mans (cf. He 6, 2). La tradició catòlica considera amb raó esta imposició de les mans com l'origen del sagrament de la confirmació, que d'alguna manera perpetua en l'Església la gràcia pentecostal.

De tot això es dedueix la importància específica de la confirmació de cara a la iniciació sacramental, «per la qual els fidels, com a membres vivents de Crist, són incorporats i configurats a ell pel baptisme, la confirmació i l'eucaristia».⁴ En el baptisme, els neòfits reben el perdó dels pecats, l'adopció com a fills de Déu i el caràcter de Crist, pel qual se sumen a l'Església i es fan partícips inicialment del sacerdoti del seu Salvador (cf. 1Pe 2, 5 i 9). Amb el sagrament de la confirmació, els qui han renascut pel baptisme reben el do inefable, el mateix Esperit Sant, pel qual «són enriquits amb una força especial»,⁵ i, marcats amb el caràcter d'este sagrament, «s'unixen més perfectament a l'Església»,⁶ «mentres que són més estrictament obligats a difondre i defendre la pròpia fe d'obra i de paraula, com a autèntics testimonis de Crist».⁷ Finalment, la confirmació està tan vinculada a la sagrada eucaristia⁸ que els fidels, marcats ja amb el baptisme i la confirmació, són empeltats plenament en el cos de Crist per la participació en ella.⁹

Des dels primers temps, la transmissió del do de l'Esperit Sant en l'Església s'ha realitzat amb ritus diversos. Tant en l'Església d'Orient com en la d'Occident, esta transmissió ha patit múltiples modificacions, encara que sempre s'ha conservat el significat de comunicació de l'Esperit Sant.

En molts ritus orientals pareix que, ja des d'antic, va prevaldre per a la comunicació de l'Esperit Sant el ritu de la crismació, que no es distingia clarament del baptisme.¹⁰ Este ritu encara continua vigent en moltes esglésies orientals.

En Occident trobem testimonis molt antics d'esta part de la iniciació cristiana, en la qual posteriorment es va reconèixer clarament el sagrament de la confirmació. En efecte, després de l'ablució baptismal i abans de rebre l'eucaristia, s'indiquen uns altres ritus, com ara la unció, la imposició de les mans i la *consignatio*,¹¹ ritus que es poden trobar tant en els documents litúrgics¹² com en molts testimonis patrístics. Des de llavors, i a

⁴ «ut membra viventis Christi, Ipsi per Baptismum necnon per Confirmationem et Eucharistiam incorporantur et configurantur», cf. Concili Vaticà II, decret *Ad Gentes divinitus*, n. 36, AAS, 58 (1966), p. 983.

⁵ «speciali... robore ditantur», Concili Vaticà II, constitució dogmàtica *Lumen Gentium*, n. 11, AAS, 57 (1965), p. 15.

⁶ «perfectius Ecclesiae vinculantur», *ibid.*

⁷ «ad fidem tamquam veri testes Christi verbo et opere simul diffundendam et defendendam arctius obligantur», *ibid.* Cf. decret *Ad Gentes divinitus*, n. 11, AAS, 58 (1966), pp. 959-960.

⁸ Cf. Concili Vaticà II, decret *Presbyterorum Ordinis*, n. 5, AAS, 58 (1966), p. 997.

⁹ Cf. *ibid.*, pp. 997-998.

¹⁰ Cf. ORÍGENES, *De principiis*, I, 3, 2; GCS 22, p. 49 i ss.; *Commentaria in Epistolam ad Romanos*, V, 8; PG 14, 1038; CIRIL DE JERUSALEM, *Catechesis*, XVI, 26; XXI, 1-7; PG 33, 956; 1088-1093.

¹¹ Cf. TERTUL·LIÀ, *De Baptismo*, VII-VIII: CCL 1, p. 282 i ss.; B. BOTTE, *La tradition apostolique de Sant Hippolyte*: Liturgiewissenschaftliche Quellen und Forschungen, 39, Münster in W., 1963, pp. 52-54; AMBRÒS, *De Sacramentis*, II, 24; III, 2, 8; VI, 2, 9: CSEL 73, pp. 36, 42, 74-75; *De Mysteriis*, VII, 42: *ibid.*, p. 106.

¹² *Liber sacramentorum Romanæ Ecclesie Ordinis Anni circuli*, ed. L.C. MOHLBERG (*Rerum Ecclesiasticarum Documenta, Fontes, IV*), Roma, 1960, p. 75; *Das Sacramentarium Gregorianum nach*

través dels segles, han sorgit discussions i dubtes sobre els elements constitutius de l'essència del ritu de la confirmació. Convé recordar, almenys, alguns testimonis dels concilis ecumènics i dels documents papals que, des del segle XIII, han il·lustrat moltíssim la importància de la crismació, sense oblidar la imposició de les mans.

Innocenci III, predecessor nostre, va escriure: «Amb la crismació del front és designada la imposició de la mà, que també es diu *confirmació*, ja que per ella es dona l'Esperit Sant per al creixement i l'enfortiment».¹³

Un altre predecessor nostre, Innocenci IV, recorda que els apòstols comunicaven l'Esperit Sant «amb la imposició de la mà, representada per la confirmació o la crismació del front».¹⁴ En la professió de fe de l'emperador Miquel Paleòleg, que va ser llegida en el segon Concili de Lió, es fa menció del sagrament de la confirmació, «que els bisbes conferixen per mitjà de la imposició de les mans quan crismen els batejats».¹⁵ El decret *Pro Armenis* del Concili de Florència, que afirma que la «matèria» del sagrament de la confirmació és «el crisma, fet amb oli... i bàsem»,¹⁶ recorda les paraules del llibre dels Fets dels Apòstols referides a Pere i Joan, que comunicaren l'Esperit Sant amb la imposició de les mans (cf. Fets 8, 17), i afegí: «en lloc d'aquella imposició de la mà, en l'Església es dona la confirmació».¹⁷ El Concili de Trento, encara que no pretén de cap manera definir el ritu essencial de la confirmació, el designa simplement amb el nom de *crisma sagrat de la confirmació*.¹⁸ Benet XIV va declarar: «Per tant, hem d'afirmar açò, que està fora de qualsevol controvèrsia: que en l'Església llatina el sagrament de la confirmació es conferix amb l'aplicació del sagrat crisma, o siga, oli d'oliva mesclat amb bàsem i beneït pel bisbe, amb el senyal de la creu en el front del qui rep el sagrament fet pel ministre mentres pronuncia les paraules de la forma».¹⁹

dem Aachener Urexemplar, ed. H. LIETZMANN (*Liturgiegeschichtliche Quellen*, 3), Münster in W., 1921, p. 53 i ss.; *Liber Ordinum*, ed. M. FÉROTIN (*Monumenta Ecclesiae Liturgica*, V), París, 1904, p. 33 i ss.; *Missale Gallicanum Vetus*, ed. L.C. MOHLBERG (*Rerum Ecclesiasticarum Documenta, Fontes*, III), Roma, 1958, p. 42; *Missale Gothicum*, ed. L.C. MOHLBERG (*Rerum Ecclesiasticarum Documenta*, V), Roma, 1961, p. 67; C. VOGEL – R. ELZE, *Le Pontifical Romano-Germanique du dixième siècle, Le Texte*, II (*Studi e Testi*, 227), Ciutat del Vaticà, 1963, p. 109; M. ANDRIEU, *Le Pontifical Romain au Moyen-Age*, t. 1, *Le Pontifical Romain du XIIe siècle (Studi e Testi*, 86), Ciutat del Vaticà, 1938, pp. 247, ss. i 289; t. 2, *Le Pontifical de la Curie Romaine au XIIIe siècle (Studi e Testi*, 87), Ciutat del Vaticà, 1940, pp. 452 i ss.

¹³ «Per frontis chrismationem manus impositio designatur, quæ alio nomine dicitur confirmatio, quia per eam Spiritus Sanctus ad augmentum datur et robor», carta «Cum venisset»: PL 215, 285. La professió de fe imposada per este pontífex als valdesos conté l'afirmació següent: «La confirmació feta pel bisbe, això és, la imposició de les mans, la considerem santa, i ha de ser rebuda amb veneració» («Confirmationem ab episcopo factam, id est impositionem manuum, sanctam et venerande accipiendam esse censemus»), PL 215, 1511.

¹⁴ «per manus impositionem, quam confirmatio vel frontis chrismatio repræsentat», carta «Sub Catholica professione»: MANSI, *Sacrorum Conciliorum Collectio*, t. 23, 579.

¹⁵ «per manuum impositionem episcopi conferunt, chrismando renatos», MANSI, *Sacrorum Conciliorum Collectio*, t. 24, 71.

¹⁶ «chrisma confectum ex oleo... et balsamo», *Epistolæ Pontificiæ ad Concilium Florentinum spectantes*, ed. G. HOFMANN, *Concilium Florentinum*, vol. I, sèrie A, part II, Roma, 1944, p. 128.

¹⁷ «Loco autem illius manus impositionis in Ecclesia datur confirmatio», *ibid.* p. 129.

¹⁸ *Concilii Tridentini Actorum pars altera*, ed. S. EHSSES, *Concilium Tridentinum*, V, Act. II, Friburg de Brisgòvia, 1911, p. 996.

¹⁹ «Quod itaque extra controversiam est, hoc dicatur: nimirum in Ecclesia latina Confirmationis Sacramentum conferri, adhibito Sacro Chrismate seu Oleo Olivarum, Balsamo commixto, et ab Episcopo

Molts teòlegs, tenint en compte estes declaracions i tradicions, van defendre que per a conferir vàlidament la confirmació n'hi havia prou amb la unció del crisma feta en el front amb la imposició de la mà. En canvi, en els ritus de l'Església llatina es prescrivia sempre la imposició de les mans abans de la unció dels qui volen rebre la confirmació.

Pel que fa a les paraules del ritu amb el qual es comunica l'Esperit Sant, cal tindre en compte que, ja en l'Església naixent, Pere i Joan, amb la intenció de completar la iniciació dels batejats en Samaria, van pregar per ells a fi que reberen l'Esperit Sant, i els van imposar les mans (cf. Fets 8, 15-17). En Orient, durant els segles IV i V, apareixen en el ritu de la crismació els primers indicis de les paraules «senyal del do de l'Esperit Sant».²⁰ Paraules que prompte va fer seues l'Església de Constantinoble, i que continuen en ús en les esglésies de ritu bizantí.

En Occident, en canvi, les paraules d'este ritu, que completa el baptisme, no foren ben definides fins als segles XII i XIII, encara que en el pontifical romà del segle XII apareix per primera vegada la fórmula que després es va fer comuna: «Jo et marque amb el senyal de la creu i et confirme amb el crisma de la salvació. En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant».²¹

Per tot això que hem recordat, és evident que en l'administració de la confirmació, tant en Orient com en Occident, encara que per raons diferents, la crismació té la preeminència, crismació que representa d'alguna manera la imposició de les mans usada pels apòstols. I, ja que la unció amb el crisma significa convenientment la unció espiritual de l'Esperit Sant que es dona als fidels, Nós volem ratificar la seua existència i importància.

Quant a les paraules que es pronuncien en l'acte de la crismació, apreciem justament la dignitat de la venerable fórmula que usem en l'Església llatina, però considerem preferible la fórmula antiquíssima pròpia del ritu bizantí, amb la qual s'expressa el do del mateix Esperit Sant i es recorda l'efusió de l'Esperit el dia de Pentecosta (cf. Fets 2, 1-4 i 38). En conseqüència, adoptem esta fórmula traduïda quasi literalment.

Per tant, a fi que la revisió del ritu de la confirmació també s'estenga convenientment a l'essència del ritu sacramental, decretem i manem amb la nostra suprema autoritat apostòlica que d'ara en avant en l'Església llatina siga observat el que seguix:

benedicto, ductoque signo Crucis per Sacramenti Ministrum in fronte suscipientis, dum idem Minister formæ verba pronuntiat», carta «Ex quo primum tempore», 52: *Benedicti XIV... Bullarium*, t. III, Prato, 1847, p. 320.

²⁰ «signaculum doni Spiritus Sancti», cf. SANT CIRIL DE JERUSALEM, *Catech.* XVIII, 33: PG 33, 1056; ASTERI, bisbe d'Amasea, *In parabolam de filio prodigo*, en «Photii Bibliotheca», Cod. 271: PG 104, 213. Cf. també *Epistola cuiusdam Patriarchæ Constantinopolitani ad Martyrium Episcopum Antiochenum*: PG 119, 900.

²¹ «Signo te signo crucis et confirmo te chrismate salutis. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti», M. ANDRIEU, *Le Pontifical Romain au Moyen-Age*, t. 1, *Le Pontifical Romain du XIIe siècle (Studi e Testi, 86)*, Ciutat del Vaticà, 1938, p. 247.

EL SACRAMENT DE LA CONFIRMACIÓ ES CONFERIX PER LA UNCIÓ DEL CRISMA EN EL FRONT, UNCIÓ QUE ES FA AMB LA IMPOSICIÓ DE LA MÀ I AMB LES PARAULES «ACCIPE SIGNACULUM DONI SPIRITUS SANCTI» (REP EL SIGNE DEL DO DE L'ESPERIT SANT).

La imposició de les mans sobre els elegits, que es fa abans de la crismació amb l'oració prescrita, encara que no forma part de l'essència del ritu sacramental, s'ha de considerar també molt important, ja que contribueix a la integritat del mateix ritu i ajuda a la plena comprensió del sacrament. No hi ha dubte que esta primera i precedent imposició de les mans és distinta de la imposició de la mà amb la qual es realitza la unció crismal en el front.

Establits i declarats tots estos elements relatius al ritu essencial del sacrament de la confirmació, apovem també per la nostra autoritat apostòlica el ritual d'este sacrament, revisat per la Sagrada Congregació per al Culte Diví, després d'haver consultat tots els aspectes que són de la seua competència a les sagrades congregacions per a la Doctrina de la Fe, per a la Disciplina dels Sacraments i per a l'Evangelització dels Pobles.

L'edició llatina del nou ritual entrarà en vigor a partir del moment de la seua publicació, mentres que les edicions vernacles, preparades per les conferències episcopals i confirmades per la Seu Apostòlica, entraran en vigor a partir del dia que establisca cada Conferència Episcopal. L'antic ritual podrà ser usat durant tot l'any 1972, però des del primer de gener del 1973 només podrà ser usat el nou.

Volem que tot el que hem establert i prescrit tinga força i eficàcia en l'Església llatina, sense que s'hi puguen oposar, si és el cas, les constitucions i ordenances apostòliques donades pels nostres predecessors o qualsevol altra prescripció, a pesar que puguen ser dignes d'una atenció especial.

Roma, en Sant Pere, el 15 d'agost, solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, de l'any 1971, nové del nostre pontificat.

PAU PP VI

OBSERVACIONS PRÈVIES

(Prænotanda)

I. IMPORTÀNCIA DE LA CONFIRMACIÓ

1. Els batejats avancen en el camí de la iniciació cristiana amb el sagrament de la confirmació, pel qual reben l'efusió de l'Esperit Sant, que va ser enviat pel Senyor sobre els apòstols el dia de Pentecosta.
2. Per esta donació de l'Esperit Sant, els fidels es configuren més perfectament a Crist, i són enfortits per a donar testimoni de Crist i edificar el seu cos en la fe i en la caritat. El caràcter o signe del Senyor els queda imprés de tal manera que el sagrament de la confirmació no pot repetir-se.

II. FUNCIONS I MINISTERIS EN LA CELEBRACIÓ DE LA CONFIRMACIÓ

3. El poble de Déu ha de posar tot l'interés en la preparació dels batejats per a rebre el sagrament de la confirmació. Els pastors han de procurar que tots els batejats arriben a la plenitud de la iniciació cristiana i que, per tant, es preparen per a la confirmació.

Els catecúmens adults, que han de rebre la confirmació immediatament després del baptisme, disposen de l'ajuda de la comunitat cristiana i, sobretot, de la formació que reben durant el temps del catecumenat, a la qual contribuïxen els catequistes, els padrins i els altres membres de la parròquia. També tenen l'auxili de la catequesi i de les celebracions rituals comunitàries. L'organització d'este mateix catecumenat ha de ser

adaptada oportunament a aquells que, batejats en la infància, s'acosten a la confirmació en l'edat adulta.

Correspon als pares cristians col·laborar en la iniciació cristiana dels xiquets en relació amb la vida sacramental, bé formant en ells l'esperit de la fe i fomentant-lo gradualment o bé preparant-los per a rebre fructuosament els sagraments de la confirmació i de l'eucaristia per mitjà d'aquelles institucions que promouen la formació catequètica. Esta funció dels pares es manifesta també per mitjà de la seua participació activa en la celebració dels sagraments.

4. Es procurarà que l'acció sagrada siga festiva i solemne, perquè realment és una festa per a l'església local; això s'obtindrà fàcilment si tots els candidats es reunixen per a una celebració comunitària. Tots els membres del poble de Déu, representat pels familiars i amics dels qui volen rebre el sagrament i pels membres de la comunitat local, han de ser convidats a participar en la celebració, i cal que s'esforcen a manifestar la seua fe amb els fruits que en ells ha produït l'Esperit Sant.

5. Com és costum, a cadascun dels qui es volen confirmar l'assistix un padrí que l'acompanya a rebre el sagrament i el presenta al ministre de la confirmació per a la unció sagrada. També l'ha d'ajudar després a complir fidelment les promeses del baptisme i a seguir l'obra de l'Esperit Sant que ha rebut.

Tenint en compte les circumstàncies pastorals dels nostres temps, és convenient que el padrí del baptisme, si està present, siga també el padrí de la confirmació, abrogat el cànon 796, 1. D'eixa manera es manifesta més clarament la unió entre el baptisme i la confirmació, i es potencia l'eficàcia del ministeri i la missió del padrí.

Ara bé, això no exclou la possibilitat de triar un padrí propi de la confirmació. També els mateixos pares poden presentar els seus fills. Finalment, correspon a l'ordinari del lloc, tenint en compte les circumstàncies locals, determinar la manera de procedir en la seua diòcesi.

6. Els pastors d'ànimes procuraran que el padrí, triat pel confirmand o per la seua família, siga espiritualment idoni per al deure que assumix, i que tinga les qualitats següents:

- a) maduresa suficient per a complir la seua funció;
- b) que forme part de l'Església catòlica i haja rebut els tres sagraments del baptisme, la confirmació i l'eucaristia;
- c) que no tinga cap impediment legal per a exercir la funció de padrí.

7. El ministre ordinari de la confirmació és el bisbe. És costum que el sagrament siga administrat per ell mateix, amb la qual cosa es veu més clara la relació que hi ha entre el sagrament i l'efusió primera de l'Esperit Sant el dia de Pentecosta, ja que, després d'omplir-se de l'Esperit Sant, els mateixos apòstols el transmeteren als fidels per mitjà de la imposició de les mans. Així, el fet de rebre l'Esperit Sant pel ministeri del bisbe

manifesta l'íntim lligam que vincula els confirmats amb l'Església, i el manament rebut de donar testimoni de Crist entre els hòmens.

A banda del bisbe, tenen per dret la facultat de confirmar:

- a) L'administrador apostòlic, encara que no siga bisbe, el prelat o abat nul·lius, el vicari o prefecte apostòlic i el vicari capitular, dins dels límits del seu territori i mentres li dura el mandat.
 - b) El prevere que, per una missió rebuda legítimament, bateja un adult o un xiquet en edat catequètica o admet un adult batejat vàlidament a la plena comunió amb l'Església.
 - c) En perill de mort, si no es pot recórrer fàcilment al bisbe o este es veu en la impossibilitat de fer-ho, també poden confirmar: el rector i els vicaris parroquials i, en absència d'ells, els vicaris coadjutors; els preveres que regixen parròquies peculiars degudament constituïdes; els vicaris ecònoms; els vicaris substituïts i els vicaris auxiliars.¹ En absència de qualsevol d'ells, el sacerdot present, si no està subjecte a censura o pena canònica.
8. Si la necessitat ho requerix o si es dona alguna raó peculiar, com per exemple quan és molt gran el nombre dels qui han de ser confirmats, el ministre de la confirmació al qual fa referència el punt núm. 7, i també el ministre extraordinari constituït per indult de la Seu Apostòlica o per dret, pot fer-se acompanyar d'alguns preveres per a administrar el sagrament.

Cal que estos preveres:

- a) exercisquen un càrrec o un ofici peculiar en la diòcesi, com són els vicaris generals, els vicaris o delegats episcopals, els vicaris de zona, degans o arxiprestes² i els qui per mandat de l'ordinari són considerats, pel seu ofici, iguals que els anteriors;
- b) siguen rectors dels llocs en els quals s'administra la confirmació, o rectors dels llocs dels confirmands, o preveres que han tingut una actuació peculiar en la preparació catequètica dels confirmands.

III. CELEBRACIÓ DEL SAGRAMENT

9. El sagrament de la confirmació es conferix per la unció del crisma en el front, que es fa amb la imposició de la mà, i per les paraules **Rep el signe del do de l'Esperit Sant**.

La imposició de les mans que es fa sobre els confirmands amb l'oració «Déu omnipotent...», encara que no forma part de l'administració vàlida del sagrament, té una gran importància per a la integritat del ritu i per a una millor comprensió del sagrament.

¹ Cf. cànons 451, 471, 476, 216 § 4, 472, 474 i 475.

² Cf. cànon 217 § 1.

Quan alguns preveres acompanyen el ministre principal en l'administració del sagrament, fan al mateix temps que ell la imposició de les mans sobre tots els candidats, però sense dir res.

Tot el ritu té una doble significació. Per la imposició de les mans sobre els confirmands, feta pel bisbe i els sacerdots concelebrants, s'actualitza el gest bíblic amb el qual s'invoca el do de l'Esperit Sant d'una manera molt adaptada a la comprensió del poble cristià. Amb la unció del crisma i les paraules que l'acompanyen es dona a entendre clarament l'efecte del do de l'Esperit Sant. El batejat, senyat per la mà del bisbe amb l'oli perfumat, rep un caràcter indeleble, senyal del Senyor, juntament amb el do de l'Esperit, que el configura més perfectament a Crist i li conferix la gràcia d'escampar «la bona olor» entre els hòmens.

10. El sagrat crisma és consagrat pel bisbe en la missa que ordinàriament se celebra el Dijous Sant amb esta finalitat.

11. Els catecúmens adults i els xiquets que es bategen en edat de catequesi han de ser admesos també en la mateixa celebració del baptisme, segons el costum tradicional, a la confirmació i a l'eucaristia. Si això no fora possible, rebran la confirmació en una altra celebració comunitària (cf. núm. 4). Igualment, els adults que foren batejats en la infància, han de rebre, després de l'oportuna preparació, la confirmació i l'eucaristia en una celebració comunitària.

Pel que fa als infants, l'Església llatina sol diferir la confirmació fins al voltant dels set anys d'edat. Ara bé, per raons pastorals, sobretot si es vol inculcar més profundament en la vida dels fidels la plena adhesió a Crist, el Senyor, i la necessitat de donar-ne un bon testimoni, les conferències episcopals poden determinar l'edat que consideren més idònia, de manera que el sagrament es conferisca a una edat més madura, després de rebre la formació adequada.

En este cas caldrà prendre les degudes cauteles, de manera que, si es presenta un perill de mort o qualsevol altra dificultat greu, els xiquets siguen confirmats oportunament, fins i tot abans de l'ús de raó, a fi que no es vegem privats del bé del sagrament.

12. Per a poder rebre la confirmació, cal estar batejat. A més, si el fidel ja té ús de raó, cal que estiga en estat de gràcia, convenientment instruït i capaç de renovar les promeses del baptisme.

Correspon a les conferències episcopals determinar amb precisió amb quins mitjans pastorals els candidats, sobretot els infants, han de ser preparats per a la confirmació.

Pel que fa als adults, s'han de mantindre els principis, oportunament adaptats, vigents en cada diòcesi per a l'admissió dels catecúmens al baptisme i a l'eucaristia. Cal cuidar especialment que la confirmació estiga precedida per una catequesi adequada i que la relació dels candidats amb la comunitat cristiana i amb cada un dels fidels siga eficaç i suficient per a ajudar-los a adquirir la formació necessària per a donar testimoni de vida cristiana i per a exercir l'apostolat, de manera que el seu desig de participar en

l'eucaristia siga sincer (cf. Observacions prèvies sobre la iniciació cristiana dels adults, núm. 19).

A vegades, la preparació d'un adult batejat per a la confirmació coincideix amb la seua preparació per al matrimoni. Sempre que en estos casos es preveja que no es podran complir les condicions necessàries per a una fructuosa recepció de la confirmació, l'ordinari del lloc decidirà si és més oportú ajornar la confirmació a una data posterior a la celebració del matrimoni.

Quan s'ha d'administrar la confirmació a un fidel dotat d'ús de raó que està en perill de mort, s'ha de procurar, en la mesura que siga possible, que estiga precedida d'una preparació espiritual adequada.

13. La confirmació se celebrarà normalment dins de la missa, a fi que es veja clarament la connexió fonamental d'este sagrament amb tota la iniciació cristiana, que arriba al punt culminant en la comunió del cos i de la sang de Crist. Per eixa raó, els confirmats participen de l'eucaristia, que completa la seua iniciació cristiana.

Si els confirmands són xiquets que encara no han rebut la primera comunió i no està previst que la reben en esta acció litúrgica, o si uns altres motius ho aconsellen, la confirmació se celebrarà fora de la missa. Quan s'administra fora de la missa, la confirmació ha d'anar precedida de la celebració sagrada de la paraula de Déu.

Quan la confirmació es conferix dins de la missa, convé que el mateix ministre de la confirmació la celebre o, encara millor, que la concelebre, sobretot si hi ha preveres per a ajudar-lo a administrar el sagrament.

Si un altre celebra la missa, convé que el bisbe presidisca la litúrgia de la paraula, en la qual farà tot allò que correspon al celebrant, i que al final de la missa siga ell qui done la benedicció.

Cal donar molta importància a la celebració de la paraula de Déu amb la qual comença el ritu de la confirmació. Precisament, del fet d'escoltar la paraula de Déu brolla l'acció multiforme de l'Esperit Sant en l'Església i en cada un dels batejats o dels confirmands, i gràcies a ella es manifesta la voluntat del Senyor en la vida dels cristians.

També s'ha de donar una gran importància a la recitació del pàrenostre que, junt amb el poble, els confirmands fan, dins de la missa, abans de la comunió, o, fora de la missa, abans de la benedicció, ja que és el mateix Esperit qui ora en nosaltres, i el cristià en l'Esperit diu: «Abbà, Pare».

14. El rector de la parròquia ha d'inscriure els noms del ministre, dels confirmats, dels pares i dels padrins, i fer constar el dia i el lloc de la confirmació, en el llibre parroquial destinat a este efecte. D'acord amb la llei canònica, la circumstància de la confirmació també s'ha de consignar en el corresponent llibre de baptismes.

15. Si el rector de la parròquia no ha estat present en la confirmació, el ministre que l'ha administrada, o un altre en nom seu, li ho ha de notificar com més prompte millor.

IV. ADAPTACIONS QUE ES PODEN FER EN EL RITU DE LA CONFIRMACIÓ

16. En virtut de la Constitució sobre la Sagrada Litúrgia (art. 63b), és competència de les conferències episcopals preparar els rituals particulars que corresponen al ritu de la confirmació del pontifical romà, adaptant-los a les necessitats de cada regió, a fi que, una vegada reconeguts per la Seu Apostòlica, es puguin usar en els territoris respectius.³

17. Tenint en compte les circumstàncies locals específiques i la idiosincràsia i les tradicions dels diferents pobles, la Conferència Episcopal considerarà si és oportú:

- a) Adaptar convenientment les fórmules de renovació de promeses i de professió de fe baptismal, bé adoptant el mateix text del Ritual del Baptisme o bé acomodant aquelles fórmules de manera que responguen millor a la condició dels confirmands.
- b) Introduir una altra manera de donar la pau per part del ministre després de la unció, bé a cada un dels confirmats o bé a tots alhora.

18. El ministre podrà, en cada cas singular i tenint en compte la condició dels confirmands, introduir en el ritu algunes monicions o acomodar oportunament les ja existents, per exemple, proposant-les en forma dialogada, principalment quan es tracta de xiquets, etc.

Quan la confirmació l'administra un ministre extraordinari, siga per concessió del dret general o siga per indult peculiar de la Seu Apostòlica, convé que en l'homilia faça referència al bisbe com a ministre originari del sagrament, i que explique la raó per la qual el dret o la Seu Apostòlica concedixen als preveres la facultat de confirmar.

V. COSES QUE CAL PREPARAR PER A LA CELEBRACIÓ

19. Per a l'administració de la confirmació cal preparar:

- a) Les vestidures sagrades requerides per a la celebració de la missa, tant les del bisbe com les dels preveres —si n'hi ha— que l'ajuden en l'administració de la confirmació, i que concelebrin amb ell quan la confirmació s'administra dins de la missa. Si la missa és celebrada per una altra persona, convé que el ministre de la confirmació i els preveres que l'acompanyen en l'administració del sagrament participin en la missa, revestits amb les vestidures litúrgiques prescrites per a la confirmació, que són l'alba, l'estola i, en el cas del ministre de la confirmació, el

³ Cf. *Ritual del bateig dels infants*, observacions generals prèvies sobre la iniciació cristiana, núms. 30-33.

pluvial. Estes vestidures són també les que portaran quan la confirmació s'administra sense missa.

- b)* Seients per al bisbe i per als preveres que l'ajuden.
- c)* Un atifell (o més d'un) amb el sant crisma.
- d)* El pontifical romà o el ritual.
- e)* Tots els elements necessaris per a la celebració de la missa i la comunió amb les dos espècies —si es distribuïx d'esta manera—, quan la confirmació s'administra dins de la missa.
- f)* Els instruments necessaris per a llavar-se les mans després de la unció dels qui es confirmen.

CAPÍTOL I

ORDE DE LA CELEBRACIÓ DE LA CONFIRMACIÓ DINS DE LA MISSA

20. *La litúrgia de la paraula se celebra d'acord amb les normes litúrgiques. Les lectures es poden prendre, totalment o parcialment, bé de la missa del dia o bé del leccionari propi per a les misses de confirmació que es proposa en els nùms. 61-65.*

21. *Acabada la lectura de l'evangeli, el bisbe i, si és el cas, els preveres que l'acompanyen s'assenten en els seients que tenen preparats. Segons els costums de cada lloc, el rector, o bé un altre prevere o un diaca o el mateix catequista que els ha preparat, presenta els confirmands al bisbe. Si és possible, cada un dels confirmands és cridat pel seu nom, i puja al presbiteri.*

Si els confirmands són xiquets, els acompanya un dels padrins o un dels pares, i es queden drets davant del celebrant.

Si els confirmands en són molts, no cal cridar-los d'un en un pel seu nom: es posaran simplement en un lloc adequat davant del bisbe.

Homilia o al·locució

22. *Després, el bisbe fa una breu homilia que il·lustra les lectures proclamades, a fi de preparar els confirmands, els padrins, els pares i tota l'assemblea dels fidels a una comprensió més profunda del significat del sagrament de la confirmació.*

Pot fer esta homilia amb les següents paraules o unes altres de semblants:

Els apòstols, que el dia de Pentecosta havien rebut l'Esperit Sant segons la promesa del Senyor, tenien la potestat de dur a la perfecció l'obra del baptisme amb la donació de l'Esperit Sant, tal com ho podem llegir en el llibre dels Fets dels Apòstols. Així ho va fer sant Pau amb la imposició de les mans sobre els qui havien sigut batejats: sobre ells vingué l'Esperit Sant, i començaren a parlar diverses llengües i a profetitzar.

Els bisbes, com a successors dels apòstols, tenim eixa mateixa potestat, i per això podem, personalment o facultant legítimament els preveres per a exercir este ministeri, comunicar l'Esperit Sant als qui ja havien renascut gràcies al sagrament del baptisme.

Actualment, la vinguda de l'Esperit Sant no es revela sempre pel do de llengües, però sabem per la fe que el rebem, i gràcies a ell l'amor de Déu

s'escampa en els nostres cors i ens congreguem en la unitat de la fe i en la pluralitat de vocacions. Sabem també per la fe que l'Esperit Sant promou de manera invisible la santificació i la unitat de l'Església.

El do de l'Esperit Sant que esteu a punt de rebre, fills estimats, serà un segell espiritual que vos configurarà de manera més completa a Crist i vos farà membres més perfectes de la seua Església. De fet, ungit també per l'Esperit Sant en el baptisme que va rebre de Joan, Crist va ser enviat per a portar a terme la missió d'escampar la flama del mateix Esperit per tota la terra.

Per tant, vosaltres, que ja heu rebut el do del baptisme, rebreu ara la força de l'Esperit de Crist i sereu marcats en el front amb el senyal de la seua creu. En conseqüència, haureu de ser davant del món testimonis de la seua mort i resurrecció, de manera que allà on aneu el vostre comportament siga, com va dir l'apòstol, la bona olor de Crist. Gràcies a ell el seu cos místic, que és l'Església, el poble de Déu, rep la diversitat de dons que l'Esperit Sant distribuïx entre els seus membres per a fer créixer eixe cos en la unitat i en l'amor.

Sigueu membres vius de la seua Església i, guiats per l'Esperit Sant, esforceu-vos a ser servidors de la humanitat a imatge de Crist, que no vingué a ser servit, sinó a servir.

I bé, ara, abans de rebre l'Esperit, heu de renovar la fe que, en unió de tota l'Església, els vostres pares i padrins professaren per vosaltres el dia del vostre baptisme.

Renovació de les promeses del baptisme

23. *A continuació, tots els confirmands es posen drets, i el bisbe els interroga dient-los:*

¿Renuncieu a Satanàs i a totes les seues obres i seduccions?

Tots els confirmands responen alhora:

Sí, hi renuncie.

El bisbe diu:

¿Creieu en Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe diu:

¿Creieu en Jesucrist, el seu fill únic i Senyor nostre, que nasqué de la Verge Maria, patí, fou sepultat, ressuscità d'entre els morts i seu a la dreta del Pare?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe diu:

¿Creieu en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida, i que hui se vos dona d'una manera particular pel sagrament de la confirmació, com als apòstols el dia de Pentecosta?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe diu:

¿Creieu en la santa Església catòlica, en la comunió dels sants, en el perdó dels pecats, en la resurrecció de la carn i en la vida eterna?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe assentix a esta professió dels qui es confirmen, i proclama la fe de l'Església dient:

Esta és la nostra fe. Esta és la fe de l'Església, que professem orgullosos, en Crist Jesús, Senyor nostre.

I tota la comunitat dels fidels hi assentix també dient:

Amén.

Si es creu oportú, la fórmula Esta és la nostra fe... pot ser substituïda per una altra, o bé per algun cant adequat amb el qual tota la comunitat expresse a una veu la seua fe.

Imposició de les mans

24. A continuació, el bisbe, tenint a cada costat seu els preveres que l'acompanyen, dret, de cara al poble i amb les mans juntes, diu:

Germans, dirigim la nostra oració a Déu, Pare omnipotent,
i demanem-li que faça baixar l'Esperit Sant
sobre estos fills seus que ja van renàixer a la vida eterna en el baptisme,

a fi que els enfortisca amb l'abundància dels seus dons,
i que amb la seua unció els configure més perfectament a Crist,
Fill de Déu.

I tots preguen en silenci durant uns moments.

25. Després, el bisbe i els preveres que l'acompanyen imposen les mans col·lectivament sobre tots els confirmands. El bisbe diu:

Déu omnipotent, Pare del nostre Senyor Jesucrist,
vós, que per l'aigua i l'Esperit Sant
féreu renàixer estos servents vostres a una nova vida
i els deslliuràreu del pecat,
envieu-los ara, Senyor, l'Esperit Sant protector;
concediu-los saber i intel·ligència,
consell i coratge,
ciència i misericòrdia;
ompliu-los de l'esperit del vostre temor.

Per Crist, Senyor nostre.

R̄. Amén.

Crismació

26. Llavors, un diaca oferix al bisbe el sant crisma. Cada un dels confirmands s'acosta al bisbe, o bé, si és creu més convenient, el mateix bisbe va passant davant de cada un d'ells. La mateixa persona que al començament del ritu havia presentat el confirmand al bisbe, l'acompanya ara, li posa la mà dreta sobre el muscle i diu al bisbe el nom del candidat, o bé li'l diu el mateix confirmand per iniciativa pròpia.

27. El bisbe, amb el dit polze de la mà dreta untat amb el crisma, fa el senyal de la creu en el front del confirmand dient:

N., rep el signe del do de l'Esperit Sant.

El confirmat respon:

Amén.

El bisbe li diu:

La pau siga amb tu.

El confirmat respon:

I amb el vostre esperit.

28. *Si el bisbe està assistit per un o més preveres en l'administració del sagrament, un diaca o bé els ministres li han d'oferir tots els atifells que contenen el sant crisma, a fi que ell mateix l'entregue personalment a cada un dels preveres.*

Els confirmands s'acosten al bisbe o als preveres, o bé, si les circumstàncies ho aconsellen, el bisbe i els preveres es dirigixen a cada un dels confirmands per a ungir-los de la manera descrita més amunt (núm. 27).

29. *Durant la unció es pot cantar algun cant adequat. Acabada la unció, el bisbe i els preveres es llaven les mans.*

Pregària dels fidels

30. *Seguidament, es fa la pregària dels fidels, amb el formulari següent o amb un altre de semblant aprovat degudament per l'autoritat competent.*

El bisbe diu:

Benvolguts germans:

Preguem humilment a Déu, Pare omnipotent, que la nostra oració siga una, com també és una la fe, l'esperança i la caritat que provenen de l'Esperit Sant.

El diaca, o un ministre, diu:

Per estos servents de Déu

que han sigut confirmats amb la donació de l'Esperit Sant:
que, arrelats en la fe i fonamentats en l'amor,
donen amb la seua vida testimoni de Crist,
preguem al Senyor.

℟. Escolteu-nos, Senyor.

El diaca, o un ministre, diu:

Pels pares i padrins

que s'han fet responsables de la fe d'estos confirmats:
que amb les seues paraules i amb el seus exemples
els animen a seguir els passos de Crist;
preguem al Senyor.

℟. Escolteu-nos, Senyor.

El diaca, o un ministre, diu:

Per la santa Església de Déu, amb el papa **N.**,
el nostre bisbe **N.**

i tots els altres bisbes:
 que, congregada per l'Esperit Sant,
 cresca en la unitat de la fe i de l'amor
 fins al dia de la vinguda de Crist;
 preguem al Senyor.

℟ . Escolteu-nos, Senyor.

El diaca, o un ministre, diu:

Per tot el món:

que tots els hòmens, que tenen el mateix creador i Pare,
 es reconeguen com a germans sense diferències de raça ni de nació
 i busquen amb cor sincer el regne de Déu,
 que és la pau i el goig en l'Esperit Sant;
 preguem al Senyor.

℟ . Escolteu-nos, Senyor.

El bisbe diu:

¡Oh Déu!,

vós que donàreu als vostres apòstols l'Esperit Sant
 i volguéreu que, per ells i pels seus successors,
 fora comunicat a tots els fidels,
 escolteu les nostres súpriques i concediu-nos
 que el que la vostra bondat va obrar
 en els mateixos inicis de la predicació evangèlica,
 s'escampe hui pels cors dels creients.

Per Crist, Senyor nostre.

Litúrgia eucarística

31. *Acabada la pregària dels fidels, segueix la litúrgia eucarística, que es du a terme com de costum, excepte en els aspectes següents:*

- a) *S'omet el credo, ja que la professió de fe ja s'ha fet abans de la confirmació.*
- b) *Alguns dels confirmats poden ajudar els ministres a portar les ofrenes a l'altar.*
- c) *Si s'usa el Cànon romà, es diu la intercessió pròpia.*

32. *Els confirmats adults i, si es considera oportú, els seus padrins i els seus pares, els cònjuges i els catequistes, poden combregar amb les dos espècies.*

Benedicció

33. *Al final de la missa, en lloc de la benedicció habitual s'usa la fórmula de benedicció següent, o bé l'oració sobre el poble que figura més avant.*

Que Déu, Pare omnipotent,
 que vos fa fills seus
 renascuts pel baptisme i per l'acció de l'Esperit Sant,
 vos beneïska i vos faça sempre dignes del seu amor.

R .Amén.

Que el Fill unigènit de Déu,
 que va prometre que l'Esperit de la veritat
 estaria sempre en l'Església,
 vos beneïska i vos enfortisca amb el seu poder
 en la confessió de la fe verdadera.

R .Amén.

Que l'Esperit Sant,
 que va encendre en el cor dels deixebles la flama de l'amor,
 vos beneïska i, congregats en la unitat,
 vos conduïska sense dificultats al goig del regne de Déu.

R .Amén.

I a continuació afig:

Que vos beneïska Déu totpoderós,
 Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

R .Amén.

Oració sobre el poble

En lloc de la benedicció anterior es pot dir la següent oració sobre el poble.

El diaca o un ministre fa la invitació amb estes paraules o unes altres de semblants: Inclineu-vos per a rebre la benedicció.

Després, el bisbe, amb les mans esteses sobre el poble, diu:

Confirmeu, ¡oh Déu!,
 allò que heu obrat en nosaltres,
 i conserveu els dons de l'Esperit Sant

en el cor dels vostres fidels,
de manera que no s'averkonyisquen mai
de donar testimoni de Crist crucificat
i complisquen sempre amb amor la vostra voluntat.

Per Crist, Senyor nostre.

℞ .Amén.

I a continuació afig:

Que vos beneïska Déu totpoderós,
Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

℞ .Amén.

CAPÍTOL II

ORDE DE LA CELEBRACIÓ DE LA CONFIRMACIÓ SENSE MISSA

Ritus inicials

34. *Reunits els qui s'han de confirmar amb els pares, els padrins i la comunitat dels fidels, el bisbe amb (els preveres que l'acompanyen i) un o més diaques i els ministres entren a l'església i es dirigixen al presbiteri. Mentrestant, es pot cantar un salm o un altre cant adequat.*

35. *Davant de l'altar, el bisbe i els ministres fan la deguda reverència; a continuació el bisbe saluda l'assemblea reunida dient:*

La pau siga amb vosaltres.

I tots responen:

I amb el vostre esperit.

Després, el bisbe diu l'oració:

Preguem.

Concediu-nos, ¡oh Déu omnipotent i misericordiós!,
que l'Esperit Sant vinga a habitar en nosaltres
i ens faça temples de la seua glòria.

Per Crist, Senyor nostre.

℟. Amén.

També es poden usar les oracions proposades en els núms. 58, 59 i 60.

Litúrgia de la paraula

36. *A continuació es fa la celebració de la paraula de Déu. S'ha de llegir, com a mínim, una de les lectures pròpies de la missa de confirmació (núms. 61-65).*

37. *Si es fan dos o tres lectures, s'ha de seguir l'orde acostumat: primer l'Antic Testament, després una lectura apostòlica i, finalment, l'evangeli. Després de la primera i de la segona lectura s'ha de cantar un salm o un altre cant adequat. En lloc d'això, es pot guardar un temps de silenci sagrat.*

38. *Fetes les lectures, el bisbe i, si és el cas, els preveres que l'acompanyen s'assenten en els seients que tenen preparats. Segons els costums de cada lloc, el rector, o bé un altre prevere o un diaca o el mateix catequista que els ha preparat, presenta els confirmands al bisbe. Si és possible, cada un dels confirmands és cridat pel seu nom, i puja al presbiteri.*

Si els confirmands són xiquets, els acompanya un dels padrins o un dels pares, i es queden drets davant del celebrant.

Si els confirmands en són molts, no cal cridar-los d'un en un pel seu nom: es posaran simplement en un lloc adequat davant del bisbe.

Homilia o al·locució

39. *Després, el bisbe fa una breu homilia que il·lustra les lectures proclamades, a fi de preparar els confirmands, els padrins, els pares i tota l'assemblea dels fidels a una comprensió més profunda del significat del sacrament de la confirmació.*

Pot fer esta homilia amb les següents paraules o unes altres de semblants:

Els apòstols, que el dia de Pentecosta havien rebut l'Esperit Sant segons la promesa del Senyor, tenien la potestat de dur a la perfecció l'obra del baptisme amb la donació de l'Esperit Sant, tal com ho podem llegir en el llibre dels Fets dels Apòstols. Així ho va fer sant Pau amb la imposició de les mans sobre els qui havien sigut batejats: sobre ells vingué l'Esperit Sant, i començaren a parlar diverses llengües i a profetitzar.

Els bisbes, com a successors dels apòstols, tenim eixa mateixa potestat, i per això podem, personalment o facultant legítimament els preveres per a exercir este ministeri, comunicar l'Esperit Sant als qui ja havien renascut gràcies al sacrament del baptisme.

Actualment, la vinguda de l'Esperit Sant no es revela sempre pel do de llengües, però sabem per la fe que el rebem, i gràcies a ell l'amor de Déu s'escampa en els nostres cors i ens congreguem en la unitat de la fe i en la pluralitat de vocacions. Sabem també per la fe que l'Esperit Sant promou de manera invisible la santificació i la unitat de l'Església.

El do de l'Esperit Sant que esteu a punt de rebre, fills estimats, serà un segell espiritual que vos configurarà de manera més completa a Crist i vos farà membres més perfectes de la seua Església. De fet, ungit també per l'Esperit Sant en el baptisme que va rebre de Joan, Crist va ser enviat per a portar a terme la missió d'escampar la flama del mateix Esperit per tota la terra.

Per tant, vosaltres, que ja heu rebut el do del baptisme, rebreu ara la força de l'Esperit de Crist i sereu marcats en el front amb el senyal de la seua creu. En conseqüència, haureu de ser davant del món testimonis de la

seua mort i resurrecció, de manera que allà on aneu el vostre comportament siga, com va dir l'apòstol, la bona olor de Crist. Gràcies a ell el seu cos místic, que és l'Església, el poble de Déu, rep la diversitat de dons que l'Esperit Sant distribuïx entre els seus membres per a fer créixer eixe cos en la unitat i en l'amor.

Sigueu membres vius de la seua Església i, guiats per l'Esperit Sant, esforceu-vos a ser servidors de la humanitat a imatge de Crist, que no vingué a ser servit, sinó a servir.

I bé, ara, abans de rebre l'Esperit, heu de renovar la fe que, en unió de tota l'Església, els vostres pares i padrins professaren per vosaltres el dia del vostre baptisme.

Renovació de les promeses del baptisme

40. *A continuació, tots els confirmands es posen drets, i el bisbe els interroga dient-los:*

¿Renuncieu a Satanàs i a totes les seues obres i seduccions?

Tots els confirmands responen alhora:

Sí, hi renuncie.

El bisbe diu:

¿Creieu en Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe diu:

¿Creieu en Jesucrist, el seu fill únic i Senyor nostre, que nasqué de la Verge Maria, i que després de morir martiritzat i de ser sepultat ressuscità d'entre els morts i seua a la dreta del Pare?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe diu:

¿Creieu en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida, i que hui se vos dona d'una manera particular pel sagrament de la confirmació, com als apòstols el dia de Pentecosta?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe diu:

¿Creieu en la santa Església catòlica, en la comunió dels sants, en el perdó dels pecats, en la resurrecció de la carn i en la vida eterna?

Els qui es confirmen diuen:

Sí, hi crec.

El bisbe assentix a esta professió dels qui es confirmen, i proclama la fe de l'Església dient:

Esta és la nostra fe. Esta és la fe de l'Església, que professem orgullosos, en Crist Jesús, Senyor nostre.

I tota la comunitat dels fidels hi assentix també dient:

Amén.

Si es creu oportú, la fórmula Esta és la nostra fe... pot ser substituïda per una altra, o bé per algun cant adequat amb el qual tota la comunitat expresse a una veu la seua fe.

41. *A continuació, el bisbe, tenint a cada costat seu els preveres que l'acompanyen, dret, de cara al poble i amb les mans juntes, diu:*

Germans, dirigim la nostra oració a Déu, Pare omnipotent,
i demanem-li que faça baixar l'Esperit Sant
sobre estos fills seus que ja van renàixer a la vida eterna en el baptisme,
a fi que els enfortisca amb l'abundància dels seus dons,
i que amb la seua unció els configure més perfectament a Crist,
Fill de Déu.

I tots preguen en silenci durant uns moments.

Imposició de les mans

42. *Després, el bisbe i els preveres que l'acompanyen imposen les mans col·lectivament sobre tots els confirmands. El bisbe diu:*

Déu omnipotent, Pare del nostre Senyor Jesucrist,
vós, que per l'aigua i l'Esperit Sant
féreu renàixer estos servents vostres a una nova vida
i els deslliuràreu del pecat,
envieu-los ara, Senyor, l'Esperit Sant protector;

concediu-los saber i intel·ligència,
 consell i coratge,
 ciència i misericòrdia;
 ompliu-los de l'esperit del vostre temor.

Per Crist, Senyor nostre.

R̄. Amén.

Crismació

43. *Llavors, un diaca oferix al bisbe el sant crisma. Cada un dels confirmands s'acosta al bisbe, o bé, si és creu més convenient, el mateix bisbe va passant davant de cada un d'ells. La mateixa persona que al començament del ritu havia presentat el confirmand al bisbe, l'acompanya ara, li posa la mà dreta sobre el muscle i diu al bisbe el nom del candidat, o bé li'l diu el mateix confirmand per iniciativa pròpia.*

44. *El bisbe, amb el dit polze de la mà dreta untat amb el crisma, fa el senyal de la creu en el front del confirmand dient:*

N., rep el signe del do de l'Esperit Sant.

El confirmat respon:

Amén.

El bisbe li diu:

La pau siga amb tu.

El confirmat respon:

I amb el vostre esperit.

45. *Si el bisbe està assistit per un o més preveres en l'administració del sagrament, un diaca o bé els ministres li han d'oferir tots els atifells que contenen el sant crisma, a fi que ell mateix l'entregue personalment a cada un dels preveres.*

Els confirmands s'acosten al bisbe o als preveres, o bé, si les circumstàncies ho aconsellen, el bisbe i els preveres es dirigixen a cada un dels confirmands per a ungir-los de la manera descrita més amunt (núm. 27).

46. *Durant la unció es pot cantar algun cant adequat. Acabada la unció, el bisbe i els preveres es llaven les mans.*

Pregària dels fidels

47. *Seguidament, es fa la pregària dels fidels, amb el formulari següent o amb un altre de semblant aprovat degudament per l'autoritat competent.*

El bisbe diu:

Benvolgut germans:

Preguem humilment a Déu, Pare omnipotent, que la nostra oració siga una, com també és una la fe, l'esperança i la caritat que provenen de l'Esperit Sant.

El diaca, o un ministre, diu:

Per estos servents de Déu

que han sigut confirmats amb la donació de l'Esperit Sant:
que, arrelats en la fe i fonamentats en l'amor,
donen amb la seua vida testimoni de Crist,
preguem al Senyor.

℟̄ . Escolteu-nos, Senyor.

El diaca, o un ministre, diu:

Pels pares i padrins

que s'han fet responsables de la fe d'estos confirmats:
que amb les seues paraules i amb el seus exemples
els animen a seguir els passos de Crist;
preguem al Senyor.

℟̄ . Escolteu-nos, Senyor.

El diaca, o un ministre, diu:

Per la santa Església de Déu, amb el papa **N.**,

el nostre bisbe **N.**

i tots els altres bisbes:

que, congregada per l'Esperit Sant,
cresca en la unitat de la fe i de l'amor
fins al dia de la vinguda de Crist;
preguem al Senyor.

℟̄ . Escolteu-nos, Senyor.

El diaca, o un ministre, diu:

Per tot el món:

que tots els hòmens, que tenen el mateix creador i Pare,
es reconeguen com a germans sense diferències de raça ni de nació
i busquen amb cor sincer el regne de Déu,

que és la pau i el goig en l'Esperit Sant;
preguem al Senyor.

R .Escolteu-nos, Senyor.

El bisbe diu:

¡Oh Déu!,

vós que donàreu als vostres apòstols l'Esperit Sant
i volguéreu que, per ells i pels seus successors,
fora comunicat a tots els fidels,
escolteu les nostres súpriques i concediu-nos
que el que la vostra bondat va obrar
en els mateixos inicis de la predicació evangèlica,
s'escampe hui pels cors dels creients.

Per Crist, Senyor nostre.

Recitació de l'oració del Senyor

48. *Després, tots resen el pàrenostre, que el bisbe pot introduir amb estes paraules o unes altres de semblants:*

Germans, unim les nostres súpriques i preguem, tots junts, com el nostre
Senyor Jesucrist ens va ensenyar a pregar.

Tots:

Pare nostre, que esteu en el cel.
Siga santificat el vostre nom.
Vinga a nosaltres el vostre regne.
Faça's la vostra voluntat,
així en la terra com es fa en el cel.

El nostre pa de cada dia
doneu-nos, Senyor, el dia de hui.
I perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem els nostres deutors.
I no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.

Benedicció

49. *A continuació, el bisbe beneïx tot el poble. En lloc de la benedicció habitual s'usa la fórmula de benedicció següent, o bé l'oració sobre el poble que figura més avant.*

Que Déu, Pare omnipotent,
 que vos fa fills seus
 renascuts pel baptisme i per l'acció de l'Esperit Sant,
 vos beneïska i vos faça sempre dignes del seu amor.

℞ .Amén.

Que el Fill unigènit de Déu,
 que va prometre que l'Esperit de la veritat
 estaria sempre en l'Església,
 vos beneïska i vos enfortisca amb el seu poder
 en la confessió de la fe verdadera.

℞ .Amén.

Que l'Esperit Sant,
 que va encendre en el cor dels deixebles la flama de l'amor,
 vos beneïska i, congregats en la unitat,
 vos conduïska sense dificultats al goig del regne de Déu.

℞ .Amén.

I a continuació afig:

Que vos beneïska Déu totpoderós,
 Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

℞ .Amén.

Oració sobre el poble

En lloc de la benedicció anterior es pot dir la següent oració sobre el poble.

El diaca o un ministre fa la invitació amb estes paraules o unes altres de semblants: Inclineu-vos per a rebre la benedicció.

Després, el bisbe, amb les mans esteses sobre el poble, diu:

Confirmeu, ¡oh Déu!,
 allò que heu obrat en nosaltres,
 i conserveu els dons de l'Esperit Sant

en el cor dels vostres fidels,
de manera que no s'averkonyisquen mai
de donar testimoni de Crist crucificat
i complisquen sempre amb amor la vostra voluntat.

Per Crist, Senyor nostre.

℞ .Amén.

I a continuació afig:

Que vos beneïska Déu totpoderós,
Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

℞ .Amén.

CAPÍTOL III

QUESTIONS QUE CAL TINDRE EN COMPTE QUAN LA CONFIRMACIÓ ÉS ADMINISTRADA PER UN MINISTRE EXTRAORDINARI

50. *El ministre extraordinari que, per concessió del dret comú o per indult peculiar de la Seu Apostòlica, administra la confirmació, segueix el mateix ritu descrit anteriorment.*
51. *Si per raó del gran nombre dels confirmands es fa ajudar per alguns preveres en l'administració del sagrament, els haurà de triar tenint en compte les restriccions establides en el punt núm. 8 de les observacions prèvies. Si la confirmació se celebra dins de la missa, convé que estos preveres concelebrin la missa amb ell.*

CAPÍTOL IV

CONFIRMACIÓ D'UN MALALT EN PERILL DE MORT

52. *És molt convenient que la iniciació cristiana de qualsevol batejat es complete amb els sagraments de la confirmació i de l'eucaristia. Per això, a un fidel malalt en perill de mort que ja té ús de raó, cal aconsellar-li que, abans de rebre el viàtic, siga enfortit també amb el sagrament de la confirmació, precedit, si és possible, per la necessària catequesi de preparació.*

Com a regla general, la confirmació en perill de mort i la unció dels malalts no han d'administrar-se en un ritu continu.

Per a administrar la confirmació a un xiquet que encara no té ús de raó, cal seguir els mateixos principis i les normes vigents en relació amb l'administració del baptisme.

53. *Sempre que les circumstàncies ho permeten, convé seguir íntegrament el ritu, tal com s'ha descrit anteriorment.*

54. *En cas d'una urgent necessitat, el ministre de la confirmació imposa les mans sobre el malalt i diu:*

Déu omnipotent, Pare del nostre Senyor Jesucrist,
vós, que per l'aigua i l'Esperit Sant
féreu renàixer este servent vostre a una nova vida
i el deslliuràreu del pecat,
envieu-li ara, Senyor, l'Esperit Sant protector;
concediu-li saber i intel·ligència,
consell i coratge,
ciència i misericòrdia;
ompliu-lo de l'esperit del vostre temor.

Per Crist, Senyor nostre.

R. Amén.

55. *Després, amb el dit polze de la mà dreta untat amb el crisma, fa el senyal de la creu en el front del confirmand dient:*

N., rep el signe del do de l'Esperit Sant.

I el confirmat, si pot, respon:

Amén.

Segons els casos, i tenint en compte les circumstàncies concretes, es poden afegir altres elements de preparació o de conclusió.

56. *En cas d'extrema necessitat, n'hi ha prou que el sacerdot faci la crismació amb la fórmula sacramental:*

N., rep el signe del do de l'Esperit Sant.

CAPÍTOL V

TEXTOS PER A L'ADMINISTRACIÓ DE LA CONFIRMACIÓ

I. MISSA DE CELEBRACIÓ DE LA CONFIRMACIÓ

57. *Quan dins de la missa, o immediatament abans o després, s'ha d'administrar la confirmació, s'usen vestidures roges o blanques.*

La missa pròpia de la confirmació es pot celebrar sempre, excepte els diumenges d'Advent, de Quaresma o de Pasqua, en les solemnitats, el Dimecres de Cendra o en una de les fèries de la Setmana Santa.

A

58.

Antífona d'introducció

Ez 36, 25-26

Diu el Senyor:

Abocaré sobre vosaltres aigua pura.

Vos donaré un cor nou

i posaré un esperit nou dins de vosaltres.

Col·lecta

Concediu-nos, ¡oh Déu omnipotent i misericordiós!,

que l'Esperit Sant vinga a habitar en nosaltres

i ens faça temples de la seua glòria.

Pel nostre Senyor Jesucrist...

O bé:

Compliu en nosaltres, Senyor, la vostra promesa:

que vinga l'Esperit Sant i ens faça testimonis

davant del món de l'evangeli del nostre Senyor Jesucrist.

Ell, que amb vós viu i regna...

També es poden usar les oracions proposades en els nùms. 59 i 60.

Oració sobre les ofrenes

Accepteu, Senyor, les ofrenes dels vostres servents,
i concediu-los que, configurats més perfectament al vostre Fill,
cresquen sempre com a testimonis seus
i participen del memorial de la seua redempció,
per la qual obtingué per a nosaltres el do del vostre Esperit.
Ell, que viu i regna pels segles dels segles.

Si s'usa el Cànon romà, es diu la intercessió pròpia:

Accepteu favorablement esta ofrena del nostre servici
i de tota la vostra família
que vos oferim per tots els qui,
renascuts pel baptisme,
heu volgut confirmar amb la donació de l'Esperit Sant;
conserveu-los, Senyor, el do que els heu donat.
Per Crist, Senyor nostre. Amén.

Antífona de comunió

Cf. He 6, 4

Alegreu-vos en el Senyor
tots els qui heu sigut il·luminats,
els qui heu tastat el do celestial
i heu participat en l'efusió de l'Esperit Sant.

Postcomunió

Beneïu sempre, Senyor, els vostres servents
que heu ungit amb el do de l'Esperit Sant
i heu alimentat amb el sagrament del vostre Fill.
Que superen totes les adversitats de la vida,
alegren l'Església amb la seua rectitud
i, amb les seues obres i el seu amor,
la facen créixer en el món.
Per Crist, Senyor nostre.

B

59.

Antífona d'introducció

Cf. Rm 5, 5; 8, 11

Déu ha escampat el seu amor en els nostres cors,
gràcies al seu Esperit, que habita en nosaltres.

Col·lecta

Envieu-nos, Senyor, el vostre Esperit Sant,
a fi que, vivint en la unitat de la fe
i enfortits amb el seu amor,
al final dels nostres dies arribem a la plenitud de Crist.

Ell, que amb vós viu i regna...

També es poden usar les oracions proposades en els nùms. 58 i 60.

Oració sobre les ofrenes

Accepteu, Senyor, estos servents vostres
junt amb el vostre Fill;
que els qui, distingits amb la seua creu
i amb la unció espiritual,
amb ell s'ofereixen a vós,
meresquen cada dia amb més plenitud
els dons del vostre Esperit.

Per Crist, Senyor nostre.

Si s'usa el Cànon romà, es diu la intercessió pròpia reproduïda en el model de missa anterior.

Antífona de comunió

Salm 34 (33), 6. 9

Alceu la mirada cap al Senyor: vos omplirà de llum.
Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.

Postcomunió

Senyor,

feu que els qui heu omplit amb els dons de l'Esperit
i heu enfortit amb l'aliment del vostre Fill
siguen enriquits també amb la plenitud de la vostra llei,
de manera que siguen exemple davant del món
de la llibertat dels fills de Déu
i puguem mostrar amb la seua rectitud
el carisma del vostre poble.

Per Crist, Senyor nostre.

60.

II. ALTRES ORACIONS ALTERNATIVES

Col·lecta

Senyor,

que l'Esperit Sant, que prové de vós,
il·lumine els nostre cors
i ens faça comprendre tota la veritat,
tal com ho va prometre el vostre Fill.

Ell, que amb vós viu i regna...

Oració sobre les ofrenes

Accepteu, Senyor, l'ofrena de la vostra família,
a fi que els qui han rebut el do de l'Esperit Sant
el puguem conservar i arriben un dia al premi etern.

Per Crist, Senyor nostre.

Postcomunió

Escampeu, Senyor, sobre nosaltres

l'esperit de la vostra caritat,
a fi que, els qui hem sigut saciats amb el vostre pa celestial,
visquem en harmonia amb el vostre amor.

Per Crist, Senyor nostre.

III. LECTURES BÍBLIQUES

61. LECTURES DE L'ANTIC TESTAMENT

1

L'Esperit del Senyor reposarà damunt d'ell

Lectura del llibre del profeta Isaïes

11, 1-4a

Aquell dia,

un rebrot naixerà de la soca de Jessé,
brotarà un plançó de les seues arrels.
L'Esperit del Senyor reposarà damunt d'ell:
esperit de saviesa i d'enteniment,
esperit de consell i de fortalesa,
esperit de coneixement i de reverència pel Senyor;
esperit que li inspire com reverenciar-lo.

No jutjarà per les aparences

ni decidirà per allò que senta dir;
farà justícia als desvalguts,
sentenciarà amb rectitud a favor dels pobres.

2

He posat el meu Esperit en el meu servent

Lectura del llibre del profeta Isaïes

42, 1-3

Açò diu el Senyor:

— «Ací teniu el meu servent, de qui he pres possessió,
el meu amat, en qui s'ha complagut la meua ànima.
He posat en ell el meu esperit
perquè porte el dret a les nacions.
No crida ni alça la veu,
no es fa sentir pels carrers;
no trenca la canya que es bada,
no apaga la flama de la metxa que vacilla;
porta el dret amb força.»

3

El Senyor m'ha ungit i m'ha enviat a portar la Bona Nova
als desvalguts i a ungir-los amb perfums de festa

Lectura del llibre del profeta Isaïes

61, 1-3a. 6a. 8b-9

L'Esperit del Senyor reposa sobre mi,
perquè el Senyor m'ha ungit,
m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts,
a curar els cors ferits,
a proclamar als captius la llibertat,
i als presos el retorn de la llum,
a proclamar l'any de gràcia del Senyor,
el dia que el nostre Déu farà justícia,
a consolar a tots els qui estan de dol,
a vestir d'alegria els qui porten dol per Sió,
a donar-los una corona en lloc de cendra,
perfums de festa en lloc del vestit de dol,
i cants de triomf en lloc del desconsol.

Vosaltres sereu anomenats «Sacerdots-del-Senyor»,
vos diran «Ministres-del-nostre-Déu».

Els donaré fidelment la recompensa
i pactaré amb ells una aliança eterna.
La seua posteritat serà cèlebre entre les nacions,
serà famosa entre els pobles la seua descendència.
Tots els qui els vegem reconeixeran
que són un poble que el Senyor ha beneït.

4

Posaré un esperit nou dins de vosaltres

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

36, 24-28

Açò diu el Senyor:

— «Vos prendré d'entre els pobles estrangers,
vos arreplegaré de tots els països
i vos faré vindre a la vostra terra.
Abocaré sobre vosaltres aigua pura
perquè sigueu purs de tota màcula
i de tots els vostres ídols.
Vos donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins de vosaltres;
trauré de vosaltres eixe cor de pedra
i vos en donaré un de carn.
Posaré dins de vosaltres el meu esperit
i faré que seguïu els meus decrets,
que compliu i observeu els meus manaments.
Habitateu el país que vaig donar als vostres pares.
Vosaltres sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu.»

5

El meu Esperit sobre tots

Lectura del llibre del profeta Joel

2, 23a. 26 – 3, 1-3a

Alegreu-vos, fills de Sió, celebren el Senyor,
el vostre Déu.
Menjareu fins a saciar-vos
i lloareu el nom del Senyor, el vostre Déu,
que ha obrat meravelles entre vosaltres.
El meu poble no haurà d'abaixar el cap.
Llavors sabreu que joestic present a Israel,
que jo, i ningú més, soc el Senyor, el vostre Déu.
El meu poble no haurà d'abaixar el cap.
Després d'això, el meu Esperit sobre tots:
els vostres fills i les vostres filles profetitzaran,
els vostres vells seran afavorits amb somnis,
i els vostres jóvens, amb visions.
En aquells dies fins i tot abocaré el meu Esperit
sobre els esclaus i les esclaves.

Faré que apareguen prodigis en el cel i en la terra.

62.

LECTURES DEL NOU TESTAMENT

1

Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres,
rebreu una força que vos farà testimonis meus

Lectura dels Fets dels Apòstols

1, 3-8

Després de la seua passió, se'ls presentà
i els donà moltes proves que estava viu,
ja que durant quaranta dies se'ls aparegué,
i els parlava del regne de Déu.

Mentres menjava amb ells,
els manà que no s'allunyaren de Jerusalem,
sinó que esperaren la promesa del Pare
«que sentíreu dels meus llavis
quan vos deia que Joan havia batejat amb aigua,
però vosaltres, d'ací a pocs dies,
sereu batejats amb l'Esperit Sant.»

Els qui es trobaven reunits li preguntaven:

— «Senyor, ¿és que restablireu ara el regne d'Israel?»

Ell els contestà:

— «No és cosa vostra saber quin temps i quines dates
ha fixat l'autoritat del Pare,
però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres,
rebreu una força que vos farà testimonis meus
a Jerusalem, en tot el país dels jueus, a Samaria
i fins als límits més llunyans de la terra.»

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües

Lectura dels Fets dels Apòstols

2, 1-6. 14. 22b-23. 32-33

Quan va arribar el dia de Pentecosta
es trobaven tots junts en un mateix lloc.
I de sobte, se sentí vindre del cel una remor
com si es girara un vent molt fort,
i omplí tota la casa on estaven assentats.
Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc,
que es distribuïren i es posaren sobre cada un d'ells.
Tots quedaren plens de l'Esperit Sant
i començaren a parlar en diverses llengües,
tal com l'Esperit els concedia expressar-se.

Residien a Jerusalem jueus piadosos
provinents de totes les nacions que hi ha davall del cel.

Quan se sentí aquella remor,
la gent hi acudí i quedaren desconcertats,
perquè cada u els sentia parlar en la seua pròpia llengua.

Aleshores Pere es posà dret amb els Onze
i amb la veu alta i forta digué a la gent:

— «Hòmens de Judea i tots els qui residiu a Jerusalem:
escolteu i entengueu bé açò que vos dic:
Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità
davant de vosaltres,
obrant entre vosaltres, per mitjà d'ell,
miracles, prodigis i senyals.
Prou que ho sabeu tots.
Ara bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres
i que ja coneixia,
a Jesús de Natzaret li feren traïció,
i vosaltres el matàreu fent-lo clavar en la creu
per uns hòmens que no segueixen la llei.
Però, a este Jesús, Déu l'ha ressuscitat;
tots nosaltres en som testimonis.

La dreta de Déu l'ha enaltit,
i ell ha rebut del Pare l'Esperit Sant promés,
i ara l'ha donat en abundància:
això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

3

Els van imposar les mans, i reberen l'Esperit Sant

Lectura dels Fets dels Apòstols

8, 1. 4. 14-17

Aquell dia començà una gran persecució
contra la comunitat de Jerusalem;
i tots, llevat dels apòstols,
es dispersaren pels territoris de Judea i Samaria.

Els qui s'havien dispersat
anaren d'un lloc a un altre
anunciant la Bona Nova de la Paraula.

Quan els apòstols, que estaven a Jerusalem, sentiren dir
que Samaria havia acollit la paraula de Déu,
els enviaren Pere i Joan.
Ells hi anaren,
i pregaven pels samaritans perquè reberen l'Esperit Sant,
que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells;
només havien sigut batejats en el nom de Jesús, el Senyor.
Pere i Joan els van imposar les mans, i ells reberen l'Esperit Sant.

4

L'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seua predicació

Lectura dels Fets dels Apòstols

10, 1. 33-34a. 37-44

En aquells dies,
hi havia a Cesarea un home que es deia Corneli,
un centurió de la cohort anomenada itàlica,
que digué a Pere:

— «T'he fet buscar,

i tu has tingut la bondat de vindre.
Ara, per tant, tots nosaltres estem ací davant de Déu
disposats a escoltar
tot el que el Senyor t'ha encomanat que ens digues.»

Llavors Pere prengué la paraula i digué:

— «Vosaltres ja sabeu què ha passat últimament
per tot el país dels jueus,
començant per Galilea,
després que Joan havia predicat el baptisme a la gent.
Parle de Jesús de Natzaret.
Ja sabeu com Déu el consagrà
ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder,
i com passà per tots els llocs fent el bé i donant la salut
a tots els qui estaven oprimits pel diable,
perquè Déu estava amb ell.
Nosaltres som testimonis de tot allò que va fer
en el país dels jueus i a Jerusalem.
I ells el mataren penjant-lo en un patíbul.

Ara bé, Déu el ressuscità al tercer dia,
i li concedí que s'apareguera, no a tot el poble,
sinó als testimonis que Déu mateix havia elegit des d'abans,
és a dir, a nosaltres, que vam menjar i beure amb ell
després que ell haguera ressuscitat d'entre els morts.

Ell ens ordenà que predicàrem al poble assegurant
que ell és el qui Déu ha destinat
a ser jutge de vius i de morts.
Tots els profetes donen testimoni a favor seu
anunciant que tot el qui creu en ell
obté el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

Mentres Pere deia això,
l'Esperit Sant vingué
sobre tots els qui escoltaven la seua predicació.

¿Vau rebre l'Esperit Sant quan vos convertíreu a la fe?

Lectura dels Fets dels Apòstols

19, 1b-6a

En aquells dies,

Pau va baixar a Efes,

i allí es trobà amb uns deixebles i els preguntà:

— «¿Vau rebre l'Esperit Sant quan vos convertíreu a la fe?»

Els li respongueren:

— «Ni tan sols hem sentit dir que hi haja un Esperit Sant.»

Pau els digué:

— «¿Quin baptisme heu rebut?»

Li contestaren:

— «El baptisme de Joan.»

Llavors Pau digué:

— «Joan va batejar amb un baptisme de conversió, però deia al poble que cregueren en qui vindria després d'ell, o siga, en Jesús.»

En sentir això es feren batejar en el nom de Jesús, el Senyor,

i quan Pau els imposà les mans

vingué damunt d'ells l'Esperit Sant.

6

Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha abocat en els nostres cors el seu amor

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

5, 1-2. 5-9

Germans,

Ara que ja som justos, com a creients que som,

estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist,

el nostre Senyor.

Per ell, la fe ens ha donat entrada

en esta gràcia que posseïm tan sòlidament;

per ell, tenim la satisfacció d'esperar

la glòria de Déu.

I l'esperança no pot defraudar ningú,
després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant,
ha abocat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos-en:

Quan nosaltres érem encara incapaços de tot,
Crist va morir pels qui érem malvats.
¿Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat?
Potser sí que per un home bo
trobaríem qui tinguera la valentia de donar la vida.
Ara bé, Déu donà prova de l'amor que ens té
quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.
Amb molta més raó, per tant, ara que ja som justos
per la Sang de Crist,
serem salvats del castic gràcies al mateix Crist.

7

L'Esperit s'unix personalment al nostre esperit
per a donar testimoni que som fills de Déu

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

8, 14-17

Germans,

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu
són els fills de Déu.

Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus
que vos faça viure una altra vegada en el temor,
sinó un esperit que ens ha fet fills
i ens fa cridar: «¡Abbà, Pare!»
Així l'Esperit s'unix personalment al nostre esperit
per a donar testimoni que som fills de Déu.
I si som fills, també som hereus:
hereus de Déu
i hereus amb Crist,
ja que patim amb ell per a arribar a ser glorificats amb ell.

8

L'Esperit intercedix a favor nostre amb gemecs que no es poden expressar

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

8, 26-27

Germans,

L'Esperit mateix, per a ajudar la nostra debilitat,
intercedix amb gemecs que no es poden expressar;
perquè nosaltres no sabem què hem de demanar,
per a pregar com cal,
però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre.
I encara que els seus gemecs no es puguen expressar,
el qui penetra l'interior dels cors
sap prou bé quin és el deler de l'Esperit;
ell intercedix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

9

L'únic i mateix Esperit distribuïx els seus dons a cadascú com ell vol

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

12, 4-13

Germans,

Els dons que rebem són diversos,
però l'Esperit que els distribuïx és u.
Són diversos els servicis,
però és u el Senyor a qui servim.
Són diversos els miracles,
però Déu és el mateix,
que ho obra tot en tots.

Les manifestacions de l'Esperit que cadascú rep
són en bé de tots.

Un, per mitjà de l'Esperit, rep el do de parlar amb saviesa;
un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do del coneixement;
un, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe;
un altre, en virtut de l'únic Esperit, el do de guarir;
un, el do de fer miracles;
un altre, el do de profecia;
un, el de discernir els esperits;

un, el do de parlar en diverses llengües;
un altre, el do d'interpretar-les.

Tot això és obra de l'únic i mateix Esperit,
que distribuïx els seu dons a cadascú tal com ell vol.
Perquè Crist és com el cos humà:
és u, encara que tinga molts membres,
ja que tots els membres, encara que en siguen molts,
formen un sol cos.
Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures,
hem sigut batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos,
i tots hem begut d'un sol Esperit.

10

Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia 5, 16-17. 22-23a. 24-25

Germans,

Comporteu-vos d'acord amb l'Esperit,
i no satisfieu els desitjos terrenals.
Perquè els desitjos terrenals són contraris a l'Esperit
i l'Esperit és contrari als desitjos terrenals.
Hi ha una lluita entre ells,
i per això no feu allò que voldríeu.

En canvi, el fruit de l'Esperit és este:
amor, goig, pau, paciència,
benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa
i domini d'un mateix.

Els qui són de Jesucrist han clavats en la creu
totes les passions i tots els desitjos terrenals.
Si vivim gràcies a l'Esperit,
comportem-nos d'acord amb l'Esperit.

11

Heu sigut marcats amb el segell de l'Esperit Sant promés

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

1, 3a. 4a. 13-19a

Beneït siga el Déu i Pare del nostre Senyor Jesucrist,
que ens escollí en ell abans de crear el món.

En ell, vosaltres escoltàreu la paraula de la veritat,
la Bona Nova de la vostra salvació
i, després d'escoltar-la i de creure-ho,
també vosaltres, en Crist, heu sigut marcats
amb el segell de l'Esperit Sant promés.

I l'Esperit és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada,
quan ens rescatarà plenament com a possessió seua,
per a lloança de la seua grandesa.

Per això també jo, des que m'han parlat de la vostra fe en Jesús, el Senyor,
i del vostre amor a tots els del poble sant,
no em canse de donar gràcies per vosaltres,
i de tindre-vos presents en les meues pregàries.

I demane al Déu del nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós,
que vos concedisca el do espiritual de comprendre la seua revelació,
perquè conegueu de veritat qui és ell;
i que il·lumine els ulls del vostre cor
perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat,
quines riqueses de glòria ens té reservades
en l'heretat que ell ens dona entre els sants.

Que conegueu també quina és la grandesa immensa
del seu poder que obra en vosaltres, els creients.

12

Un sol cos i un sol Esperit; un sol baptisme

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

4, 1-6

Germans,

Jo, presoner per causa del Senyor,

vos demane que visqueu d'una manera digna
 la vocació que heu rebut,
 amb tota humilitat i mansuetud,
 amb paciència,
 suportant-vos amb amor els uns als altres,
 procurant conservar la unitat de l'Esperit
 amb els lligams de la pau.

Un sol cos i un sol Esperit,
 com és també una sola l'esperança
 que naix de la vocació que heu rebut.

Un sol Senyor,
 una sola fe,
 un sol baptisme.
 Un sol Déu i Pare de tots,
 que està per damunt de tot,
 actua a través de tot i està present en tots.

63.

SALMS RESPONSORIALS

1

Salm 22 (21), 23-24. 26-27. 28. 31-32 (R̄ .: 23 o bé Jo 15, 26)

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
 vos alabaré enmig del poble reunit.
 Fidels del Senyor, lloeu-lo,
 fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
 reverencieu-lo, fills d'Israel.

R̄ . Anunciaré als meus germans el vostre nom.

o bé: Quan vinga el Defensor, ell donarà testimoni de mi.

En vós s'inspirarà el meu himne el dia de la gran assemblea,
 davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos.
 Els humils en menjaran fins a saciar-se,
 lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen.
 I diran: «Que visqueu per molts anys.»

℟ .Anunciaré als meus germans el vostre nom.

o bé: Quan vinga el Defensor, ell donarà testimoni de mi.

Ho tindran present i es tornaran al Senyor
 tots els països de la terra,
 es prosternaran davant d'ell
 totes les famílies dels pobles.
 Els meus descendents li seran fidels.
 Parlaran del Senyor a les generacions que vindran
 i anunciaran la seua bondat al poble que ha de nàixer.
 I diran: «El Senyor ha fet tot això.»

℟ .Anunciaré als meus germans el vostre nom.

o bé: Quan vinga el Defensor, ell donarà testimoni de mi.

2

Salm 23 (22), 1-3a. 3b-4. 5-6 (℟ .: 1)

El Senyor és el meu pastor:
 no em falta res.
 Em fa descansar en prats deliciosos,
 em porta al repòs vora l'aigua,
 i allí em retorna.
 Em guia per camins segurs,
 per amor del seu nom.

℟ .El Senyor és el meu pastor, no em falta res.

Ni que passe per la vall tenebrosa,
 no tinc por de cap mal.
 Vós esteu a la meua vora:
 la vostra vara de pastor
 m'asserena i em conforta.

℟ .El Senyor és el meu pastor, no em falta res.

Davant de mi pareu taula vós mateix
 enfront dels meus enemics;
 m'heu ungit el cap amb perfums,
 ompliu a vessar la meua copa.

℟̣ .El Senyor és el meu pastor, no em falta res.

Ausades que la vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida.

I viuré anys i més anys
en la casa del Senyor.

℟̣ .El Senyor és el meu pastor, no em falta res.

3

Salm 96 (95), 1-2a. 2b-3. 9-10a. 11-12 (℟̣ .: 3)

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor, per tota la terra;
canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

℟̣ .Conteu a tots els pobles els prodigis de Déu.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat;
conteu a les nacions la seua glòria,
conteu a tots els pobles els seus prodigis.

℟̣ .Conteu a tots els pobles els prodigis de Déu.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seua santedat.
Que tremole davant d'ell tota la terra.
Digueu a tots els pobles: «¡El Senyor és rei!»
Sentencia amb raó les causes dels pobles»

℟̣ .Conteu a tots els pobles els prodigis de Déu.

El cel se n'alegra, la terra ho celebra,
brama la mar amb tot el que s'hi mou,
jubilen els camps amb tot el que contenen,
criden de goig tots els arbres del bosc.

℟̣ .Conteu a tots els pobles els prodigis de Déu.

4

Salm 104 (103), 1ab i 24. 27-28. 30-31. 33-34 (℟̣ .: 30)

Beneïx el Senyor, ànima meua.
Senyor, Déu meu, ¡que gran que sou!

¡Que variades que són, Senyor, les vostres obres,
i totes les heu fetes amb saviesa!
La terra està plena de les vostres criatures.

℞ .Quan envieu el vostre alé, renaix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra.

Tots esperen de la vostra mà
que els doneu l'aliment en el seu temps;
els el doneu, i ells l'arreglen,
quan obriu la mà, se sacien de béns.

℞ .Quan envieu el vostre alé, renaix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra.

Quan envieu el vostre alé, renaix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra.
Glòria al Senyor per sempre.
Que s'alegre el Senyor contemplant la seua obra.

℞ .Quan envieu el vostre alé, renaix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra.

Cantaré al Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentres estiga en el món.
Que li siga agradable este poema,
són per al Senyor estos cants de festa.

℞ .Quan envieu el vostre alé, renaix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra.

5

Salm 117 (116), 1. 2 (℞ .: Fets 1, 8 o bé 'Al·leluia')

Alabeu el Senyor tots els pobles,
glorifiqueu-lo totes les nacions.

℞ .Sereu testimonis meus fins a l'extrem de la terra.

o bé: Al·leluia.

El seu amor per nosaltres és immens,

la fidelitat del Senyor dura sempre.

R̄ .Sereu testimonis meus fins a l'extrem de la terra.

o bé: Al·leluia.

6

Salm 145 (144), 2-3. 4-5. 8-9. 10-11. 15-16. 21 (R̄ .: 1b)

Vos beneiré, Déu meu, dia rere dia,
lloaré per sempre el vostre nom.
El Senyor és gran. No vos canseu de lloar-lo,
que la seua grandesa no té límits.

R̄ .Beneiré el vostre nom, Senyor, per sempre.

Que cada generació anuncie a l'altra allò que heu fet.
Que proclamen l'esplendor gloriosa de la vostra majestat,
i jo celebraré els vostres prodigis.

R̄ .Beneiré el vostre nom, Senyor, per sempre.

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al castic, generós en l'amor.
El Senyor és bo per a tots,
estima entranyablement tot allò que ell ha creat.

R̄ .Beneiré el vostre nom, Senyor, per sempre.

Que vos enaltisquen les vostres criatures,
que vos beneïsquen els fidels;
que proclamen la glòria del vostre regne
i parlen de la vostra potència.

R̄ .Beneiré el vostre nom, Senyor, per sempre.

Tots tenen els ulls en vós, mirant esperançats,
i en el seu temps vós els doneu l'aliment.
Només obriu la mà,
sacieu el desig de tots els vivents.

R̄ .Beneiré el vostre nom, Senyor, per sempre.

Que els meus llavis lloen el Senyor,
que tot el món beneïska el seu sant nom per sempre més.

R. Beneiré el vostre nom, Senyor, per sempre.

64. AL·LELUIA I VERSOS ABANS DE L'EVANGELI

1

Jo 14, 16

Demanaré al Pare que vos done un altre Defensor, diu el Senyor,
perquè es quede amb vosaltres per sempre més.

2

Jo 15, 26b. 27a

L'Esperit de la veritat donarà testimoni de mi, diu el Senyor,
i també vosaltres sereu testimoni.

3

Jo 16, 13a; 14, 26b

Quan vindrà l'Esperit de la veritat,
vos conduirà cap a la veritat sencera,
i vos farà recordar tot allò que jo vos he dit.

4

Ap 1, 5a. 6

Jesucrist, testimoni fidel, el primer dels qui retornen d'entre els morts.
Vós heu fet de nosaltres una casa reial,
i ens heu fet sacerdots de Déu, el nostre Pare.

5

Veniu, Esperit Sant,
ompliu els cors dels vostres fidels
i enceneu en ells la flama del vostre amor.

6

Veniu, Esperit Sant;
envieu-nos des del cel un raig de la vostra llum.

65.

LECTURES DE L'EVANGELI

1

D'ells és el regne del cel

Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu

5, 1-12a

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assentà i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

— «Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el regne del cel. Feliços els qui ploren: Déu els consolarà. Feliços els humils: ells posseiran la terra. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Ells seran saciats. Feliços els compassius: Déu se'n compadirà. Feliços els nets de cor: ells veuran Déu. Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el regne del cel. Feliços vosaltres quan, per causa meua, vos insultaran, vos perseguiran i escamparan contra vosaltres tota classe de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

2

Si algú vol vindre amb mi, que es negue ell mateix

Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu

16, 24-27

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

— «Si algú vol vindre amb mi, que es negue ell mateix, que prenga la seua creu i m'acompanye. Perquè qui vullga salvar la seua vida la perdrà, però qui la perda per mi, la retrobarà. ¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perd la vida? ¿Què podria pagar l'home per rescatar-la? Perquè el Fill de l'home ha de vindre en la glòria de son Pare, voltat dels seus àngels, i llavors ell pagarà a cada u segons les seues obres.»

T'havia encomanat poca cosa, i l'has administrada fidelment.
Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

25, 14-30

En aquell temps, Jesús digué als deixebles esta paràbola:

— «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc talents, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cada un, i se n'anà.

El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més.

També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més.

Però el qui n'havia rebut un guardà els diners del seu amo en un amagatall.

Al cap de molt de temps, l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc talents, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc talents i n'he guanyats cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. Allò que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos talents i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i arreplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tindre por i vaig amagar els vostres diners. Ací teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un mal administrador i gandul. ¿Sabies que vull collir on no he sembrat i arreplegar on no he escampat? Per tant, havies d'entregar els meus diners als banquers, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Llevu-li eixe talent i doneu-lo al qui en té deu, perquè al qui en té, se li donarà encara més i li'n sobraran, però al qui no en té, se li

llevarà fins i tot allò que té. I eixe administrador inútil, expulseu-lo a la foscor. Allí hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

4

Va veure que l'Esperit Sant baixava cap a ell

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

1, 9-11

Per aquells dies, Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. En eixir de l'aigua, va veure que el cel 'obria i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel:

— « Tu ets el meu fill amat, en tu m'he complagut.»

5

L'Esperit del Senyor reposa sobre mi

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc

4, 16-22a

En aquell temps, Jesús se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. Dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'alçà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i trobà el passatge on està escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre mi, perquè ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als pobres, per a proclamar als captius la llibertat, i als cegos el retorn de la llum, per a posar en llibertat els oprimits i proclamar l'any de gràcia del Senyor.»

Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assentà. Tots els qui estaven en la sinagoga tenien els ulls posats en ell.

Llavors començà dient-los:

— « Hui es complix esta escriptura que acabeu d'escoltar.»

Tots l'aprovaven i es meravellaven de les paraules plenes de gràcia que eixien de la seua boca.

6

La llavor que cau en terra bona vol dir els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i, amb perseverança, arriben a donar fruit

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc

8, 4-10a. 11b-15

En aquell temps, es va reunir al voltant de Jesús una gran multitud de gent i hi acudien de tots les poblacions. Llavors els digué, valent-se d'una paràbola:

- «Un sembrador va eixir a sembrar la seua llavor. Mentre sembrava, una part de les llavors va caure a la vora del camí i va ser xafada, o bé les aus se la menjaren. Una altra part va caure en les pedres i, quan la planta començava a créixer, es va secar, perquè no tenia saó. Una altra part va caure entre els cards; els cards van créixer al mateix temps i l'ofegaren. Una altra part de les llavors va caure en terra bona, va créixer i va donar fruit fins al cent per u.»

I, en acabant de dir això, exclamà:

- «Qui tinga orelles per a escoltar, que escolte.»

Els seus deixebles li preguntaven què volia dir aquella paràbola. Ell respongué:

- «La llavor és la paraula de Déu. Els de la vora del camí són els qui l'escolten, però després ve el diable i s'emporta la paraula del seu cor a fi que no creguen i no se salven. Els de la llavor que cau en la pedra són els qui escolten la paraula i l'acullem amb alegria, però no tenen arrels: creuen només per un moment, i alhora de la prova es fan arrere. La llavor que cau enmig dels cards vol dir els qui escolten, però les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida els arrosseguen i els ofeguen, i no arriben a donar fruit madur. Finalment, la que cau en terra bona vol dir els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i, amb perseverança, arriben a donar fruit.»

7

Vos enaltisc, Pare, perquè heu revelat tot això als senzills

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc

10, 21-24

En aquell temps, Jesús, ple del goig de l'Esperit Sant, digué:

— «Vos enaltisc, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així vos ha plagut de fer-ho.

El meu Pare ho ha posat tot en les meues mans. Ningú coneix qui és el Fill, llevat del Pare, i ningú coneix qui és el Pare, llevat del Fill i d'aquells als qui el Fill el vol revelar.»

Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué:

— «¡Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu! Vos assegure que molts profetes i reis van voler veure el que vosaltres veieu, però no ho van veure, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho van sentir.»

8

Brollaran rius d'aigua viva

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

7, 37b-39

En aquell temps, Jesús s'alçà i cridà:

— «Si algú té set, que vinga a mi, i que bega. “A qui crega en mi”, com diuen les Escriptures, “del seu interior brollaran rius d'aigua viva”.»

Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Llavors encara no havia vingut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia sigut glorificat.

9

L'Esperit de la veritat habita en la vostra casa

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

14, 15-17

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

- « Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo demanaré al Pare que vos done un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quede amb vosaltres per sempre més. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita en la vostra casa i està dins de vosaltres.»

10

L'Esperit Sant vos ho ensenyarà tot

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

14, 23-26

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

- «Qui m'estima, guardarà la meua paraula; el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell. El qui no m'estima, no guarda les meues paraules. I la paraula que escolteu no és meua sinó del Pare que m'ha enviat. Vos he dit tot això mentres he estat amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, vos farà recordar tot el que jo vos he dit i vos ho farà entendre.»

11

**L'Esperit de la veritat que procedix del Pare i que jo vos enviaré des del Pare,
ell donarà testimoni de mi**

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

15, 18-21. 26-27

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

- «Si el món vos odia, tingueu present que m'ha odiat primer a mi que a vosaltres. Si fóreu del món, el món vos estimaria com a cosa seua. Però vosaltres no sou del món: jo vos he elegit del món, i per això el món vos odia. Recordeu allò que vos he dit: "el criat no és més important que el

seu amo”. Si m’han perseguit a mi, també vos perseguiran a vosaltres; si hagueren guardat la meua paraula, també guardarien la vostra. Però tot això vos ho faran per causa del meu nom, ja que no coneixen aquell que m’ha enviat.

Quan vinga el Defensor, l’Esperit de la veritat que procedix del Pare i que jo vos enviaré des del Pare, ell donarà testimoni de mi. I vosaltres, que esteu amb mi des del principi, també en donareu testimoni.»

12

L’Esperit de la veritat vos conduirà cap a la veritat sencera

Lectura de l’Evangeli segons sant Joan

16, 5-7. 12-13a

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

— «Ara me’n vaig al qui m’ha enviat, i cap de vosaltres em pregunta on vaig, però teniu el cor ple de tristesa per totes les coses que vos he dit. Amb tot, vos dic la veritat: vos convé que me’n vaja, perquè, si no me’n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me’n vaig vos l’enviaré.

Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres / vos serien una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l’Esperit de la veritat, vos conduirà cap a la veritat sencera.»

ÍNDEX

Decretum Sacrae Congregationis pro Cultu Divino	n
Constitució apostòlica sobre el sagrament de la confirmació	n
Observacions prèvies (<i>Prænotanda</i>)	nn
Capítol I Orde de la celebració de la confirmació dins de la missa	nn
Capítol II Orde de la celebració de la confirmació sense missa	nn
Capítol III Qüestions que cal tindre en compte quan la confirmació és administrada per un ministre extraordinari.....	nn
Capítol IV Confirmació d'un malalt en perill de mort	nn
Capítol V Textos per a l'administració de la confirmació	nn